

Les vuit.
M'assec al balcó
per sentir
l'aire fred
del matí.

Tremole.
El cel existeix
perquè no existeix
-fora del món sóc dins
del llenç.

El fred és
un altre.
El matí
és un altre.
Perquè sóc
el fred
i el matí
i la mort
que hi respira.

El temps no passa.
L'espai es desdibuixa.
Tothom fa com que no.
Tothom nega amb el cap.

Els dies i les nits
que no havien de venir
també vénen. Als ulls
els mires com al sol
que aixeca l'ombra més alta:
viure la pregunta
o viure com una pregunta.